

ЧУДОМИР КАК СЕ СЛУЧИ

chitanka.info

Литературните ми прегрешения започнаха още от млади години. Като ученик в тогавашното „Рисувално училище“ бях изподраскал в салона параваните с карикатури на другари и преподаватели. Видял ги Никола Пулиев, карикатурист от хумористичното списание „Барабан“, и ме покани за сътрудник. Това беше през 1908 година и аз съм бил осемнадесетгодишен. Този вестник се издаваше от стопанин на печатница, който го пробутваше между другите поръчки, и понеже се харчеше доста, всяка събота плащаше на сътрудниците малки хонорари. Аз в началото не отивах в редакцията, а давах карикатурите си лично на Пулиев, тогава студент в последния курс на същото училище, и без да зная, той получавал отредените за мене левчета и се почерпвал с тях за мое здраве. Поради това и за други провинения издателят го уволни и аз станах негов заместник. Сътрудниците бяха доста и все едни дългокоси, мустакати, брадати. Като им гледах брадите и сравнявах с това, което печатаха, си думях:

— Че и аз бих могъл да пиша такива лоши стихове — и започнах, като между получените с пощата купища писма пробутвах в един плик и моите творения. Първите се посрещнаха много добре и редакторът, който, без да знае, че всеки ден съм при него, ме насърчи в отдел „Поща“ и ме покани да продължавам в тоя дух. По едно време забелязаха, че на пликовете ми няма ни марка, ни печат, усъмниха се, че това е близък, вътрешен човек, и ме откриха. Оттогава аз вече станах редакционна необходимост и ми се определи 60 лева месечна заплата. Така с момчешки нескопосани карикатури и сакати стихоплетия аз измъчвах доста време читателите. Балканската война обаче и след нея Първата европейска между другото извършиха едно добро дело — отклониха ме и ме освободиха от тия младежки прегрешения.

Завърших след това Художествената академия, станах учител в провинцията, одаскалих се, ожених се, почнах да развъждам кокошки, да правя туршии и така се изминаха, кажи-речи, двадесет години. Към 1932–1933 година културата и просветата у нас бяха взели такива огромни размери, такова свръхпроизводство на интелигенция се бе натрупало, че излезе закон за учителските двойки — двама души от едно семейство не могат да бъдат учители. Помислихме с жената, посъветвахме се и решихме, че аз като мъж по-лесно бих си намерил някаква работа, следователно мене да съкратят.

Простих се с учителството, но какво да захвана и как е се оставя жена да ме храни. Да развия птицевъдната си ферма, състояща се от три кокошки и един петел, трябва голям двор, помещения, да стана коминочистач, вие ми се свят, щом се кача нависоко, да отворя будка и продавам клечки за зъби, сапунчета, гребенчета и фуркети, нужен е капитал — това ли, онова ли, пак се залових за писателство. Не трябва ни двор, ни помещения, не трябва ни капитал — топ листове, подострен молив и баста!

После разбрах, че и коминочистач да станеш, и писател да станеш, пак ще ти се вие свят, щом те качат на високо.

Аз всъщност и такъв нямаше да стана, ако не беше дошла на помощ една сляпа случайност. По това време в „Зора“ излизаше с „Весела страница“, която се списваше от Райко Алексиев. И той като повечето мъже извършил глупост, оженил се и предприел сватбено пътешествие. Събрали се в редакцията тогава, мислили кой го замести и един се сетил за мене.

— Едно време, рекъл, той и рисуваше, и пишеше, но се забута някъде из провинцията. Нека го потърсим.

Един ден получавам телеграма, а след това дълго писмо и нали бях без работа, отидох, хванаха ме наздраво и започнаха пак старите прегрешения.

Първите си писания подписвах най-различно, някои само с една буква даже, а други никакви.

— Не може така — казал редакторът — трябва да има едно постоянно име или псевдоним. Подписвай се постарому — Чудомир.

Аз се дърпах, не исках, най-после се съгласихме само с Чуд, а когато си харесам нещо, тогава ще сложа цялото си име. И понеже си живееш в провинцията и оттам пращаш материалите, той почна да ме подписва с цялото име, но аз не се помирих и почнах да се крия под псевдонима Дели Димо, та балдъза ми, гимназиална учителка в София, един път ми рече:

— Ти ги пишеш, Чудомире, пишеш ги, ама има един Дели Димо, от тебе по-добре ги докарва.

— Да, казам, по майстор излезе магарето му с магаре.

Малко по-късно, при едно отиване в столицата, ме срещна покойният писател Симеон Андреев и отдалече още се развика:

— Кога дойде бе, кога пристигна? В кой си хотел? Знаеш ли откога питам за тебе?

— Защо ли съм ти потрябвал толкова, казвам.

— Директорът на издателство „Хемус“ е поръчал на всички познати, щом дойдеш в София, веднага да му се обадим.

Казах му на кой съм хотел и още същия ден той довтаса при мене засмян до ушите, любезен и като ме тупаше по рамото, започна направо:

— Да ти издадем едно томче, а?

— Ха, наредихме я, сега пък томче.

— Не се дърпай, казва, аз познавам тази работа, имам опит и т.н.

— Не искам! Не бива! Работите ми не са още за отделна книга.

— Слушай мене, казва, не бой се. Ще видиш, ще се увериш, само се съгласи и по-нататък няма да имаш никаква грижа. Аз така и така, така и така...

На края ми каза, че ще получа хонорар една такава сума, каквато дотогава не бях сънувал. Щом чух това, наново ми се зави свят, изгубих преценка за нещата и се съгласих.

Така се появи на бял свят първата ми книга „Не съм от тях“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.